

ตามกลับมา

ค ว ย วิ ช ช า ธ ร ร ม ก า ย

คุณยาย..ไม่ไปบ้านใคร ถ้าไม่จำเป็นนัก แต่เนื่..ท่านเมตตาไปหาเขาถึงอุดรฯ ไปด้วยวิชชาธรรมกายเพื่อตามเขากลับมาทำบางสิ่ง..?

“เฮ้า.. มาถึงซะที..” เป็นคำพูดซึ่งคุณยายทักขึ้น ขณะเดินสวนกับเด็กชายวัย ๑๔ ขวบ ที่เพิ่งมาวัดครั้งแรกเพียงลำพัง จากการอ่านหนังสือ เดินไปสู่ความสุข โดยบังเอิญ

คุณพนม พงษ์สุวรรณ วัย ๔๑ ปี ได้กล่าวถึงความรู้สึกตอนนั้นว่า “ตอนนั้นนะผมยังเด็ก ไม่ค่อยเข้าใจอะไร ไม่รู้ว่าคุณยายท่านหมายถึงอะไร ที่ท่านทักผมแบบนั้น แต่ผมก็ได้แต่จำคำท่านไว้”

จากการมาวัดในครั้งแรกนั้นเอง ทำให้เขาประทับใจในความเป็นกันเองของคนที่นี่ จึงได้มาช่วยงานอย่างต่อเนื่อง ประกอบกับคำของคุณยายได้พูดสอนเขาหลายอย่าง ขณะที่ช่วยท่านปลูกต้นไม้ ทำความสะอาด จวนจนกระทั่งเติบโต เข้าเรียนในมหาวิทยาลัย และเข้ารับราชการในกรมป่าไม้ ซึ่งช่วงแรก ๆ เขาก็ยังมาวัดอย่างสม่ำเสมอ แต่ตอนช่วงที่ย้ายไปทำงานอยู่ต่างจังหวัด เขาก็ได้ห่างวัดไป และมักติด

เที่ยว หรือไปงานสังสรรค์กับเพื่อน จึงทำให้การดำเนินชีวิตและกิจวัตรของเขาติดอยู่กับการทำงาน..สังสรรค์..ทำงาน..

จนกระทั่งคืนหนึ่ง เขาเข้านอนเร็วว่าปกติ เพราะความเหนื่อยจากการทำงาน

คืนนั้นเอง ! ได้มีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้นกับเขา!

“เป็นไปไม่ได้ไง ...!! คุณยาย.. คุณยาย.. มาถึงบ้านผมเลยหรือนี่...!!” เขารีบกระวีกระวาดออกไปต้อนรับท่าน ในขณะที่คุณยายกำลังลงมาจากรถปิคอัพสีแดงพร้อมคุณอารีพันธุ์

“อ้าว..คุณ..กลับวัดได้แล้ว กลับวัดได้แล้วนะ” คำพูดสั้นๆ แต่ได้ใจความของคุณยายเอ่ยขึ้น พลาท่นกวักมือเรียกให้คุณพนมขึ้นรถ

“คุณ..นั่งหรือนะ เตี่ยยายจะนั่งหลังเอง” คุณยายพูดขึ้นพร้อมกับเข้าไปนั่งเบาะหลังกับคุณอารีพันธุ์และด้วยความที่เป็นคนเชื่อฟังคุณยายอยู่แล้ว เขาจึงรีบขึ้นรถ และทำตามทุกอย่างที่ท่านบอก

การเดินทางในครั้งนั้นเป็นไปด้วยความรวดเร็วอย่างไม่เคยมีมาก่อน จนกระทั่งมาถึงที่หมาย คือ “วัดพระธรรมกาย”

บ้านกัลยาณมิตร

บ้านกัลยาณมิตร ๒๕๓๕

KALYANAMITRA HOME

เขาเริ่มพลิกศีรษะไปมา เขาคงใจ.. ตื่นขึ้น
“มันเป็นความฝันหรือนี่”

“ทำไม.. ทำไม.. ฝันแบบนี้..?” ทั้งๆ ที่ห่าง
วัดมานานแล้ว และไม่ได้นึกถึงคุณยายเลย

“ทำไม..?” เขานั่งทบทวนเหตุการณ์ตอน
ฝัน ด้วยความสงสัยที่คิดไม่ออก ลึกครุ่น เขาจึง
ตัดสินใจลุกขึ้นมานั่งสมาธิที่หน้าหิ้งพระ จนใจ
เริ่มรวมและหยุดนิ่งสนิท และเขาก็ต้อง
ประหลาดใจอีกครั้งที่เห็นคุณยาย แวบขึ้นที่ศูนย์
กลางกาย เป็นภาพที่ชัดเจนเหลือเกิน แล้วท่าน
พูดว่า “คุณกลับวัดได้แล้ว” ภาพและเสียงนั้น
เอง ทำให้เขาต้องรีบลืมตาขึ้น ความสงสัยยังคง
ดำเนินต่อไป พร้อมกับคำถามที่ได้ผุดขึ้นเป็น
ระลอก

“มันเกิดอะไรขึ้น ทำไม.. ทำไม..เห็นแต่
คุณยายพูดประโยคนี้” เขาริบตัดสินใจเก็บชุด
ขาว ๒-๓ ชุด ลงกระเป๋า เพื่อเตรียมเดินทางใน
เย็นวันศุกรี่นั้นทันที มุ่งหน้าไปวัด ความตั้งใจ
ของเขา คือ ไปอยู่ธุดงค์ ปฏิบัติธรรม ศุภร-อาทิตย์
หลังจากที่ไม่ได้ไปวัดเป็นเวลานานแล้ว

การอยู่ธุดงค์ในครั้งนี้..ภาพและความรู้สึกเก่าๆ
ได้หวนกลับคืนมาอีกครั้ง และหลังจากสิ้นสุด
การอยู่ธุดงค์ เขาก็ขับรถกลับพร้อมกับความสุข
สงบที่ได้บังเกิดขึ้นในใจ..

แต่..เรื่องราวยังคงไม่จบเพียงแค่นี้..

“ ๓ วัน.. ผ่านไป...”

การลงพาดหัวข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์
เกี่ยวกับการโจมตีวัดพระธรรมกายได้เริ่มจุด
ชนวนขึ้น

ขณะที่เขาอ่านหนังสือพิมพ์นี้เอง !! ความ
สงสัยในความฝันก็ได้กระจ่างขึ้นทันที คุณยาย
ไปตามเขากลับวัดด้วยเหตุนี้เอง และเขาก็
เชื่อมั่นลึกๆ ว่า เขามีหน้าที่บางอย่างที่จะต้อง
กลับมาช่วยวัด ต้องกลับมาช่วยคุณยาย

จากกระแสข่าวในช่วงนั้นทำให้ผู้คนมี
ความศรัทธาในพระพุทธศาสนาลดลง และเริ่ม
มีความเข้าใจผิดต่อวัดพระธรรมกายมากขึ้น ใน
ขณะที่เขาได้ทำความเข้าใจกับข้อเท็จจริงทั้ง
หมด และนำไปอธิบายให้กับลูกศิษย์ เพื่อนฝูง
ที่เคยไปวัดด้วยกัน เขาได้ทำหน้าที่เป็นทนายแก้
ต่างให้กับพระพุทธศาสนา ได้ทุ่มเทอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งทำให้ชาวบ้านและเพื่อน ได้หัน
กลับมาเข้าใจ และไปวัดพระธรรมกายตามเดิม
พร้อมกับหันมาช่วยกันปกป้องพระศาสนา เขา
นำคนไปร่วมงานบุญต่างๆ ของวัดเป็นจำนวน
มาก หลายคันรถ เช่นงานบวชอุบาสกแก้ว
งานฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ ซึ่งตอนนั้นเขาเอง
ก็ได้ตัดสินใจ บวชฉลองมหาธรรมกายเจดีย์ใน
ครั้งนั้นด้วย

ติด..๑..๑..ติด..๑..๑.. ติด..๑..๑.. “ฮัลโหล ..
พนมเทรอ”

“วันที่ ๑๙ นี้ มีประชุมนะ ท่านผอ.บอก
ว่า ต้องเข้าประชุมทุกคน เพื่อเตรียมงานต้อนรับ
นายกฯ นายกฯ จะมาวันที่ ๒๒ เมษายน”

“ตอนนี้ ผมโกนผมแล้ว จะบวชสามเณร
แก้ว ฉลองเจดีย์ ไม่สะดวกจริงๆ” คุณพนม
ได้ทำเรื่องลางานที่แผนก เพื่อมาบวชตาม
ระเบียบราชการอย่างถูกต้องทุกอย่าง แต่จะทำ

อย่างไรดี.. กลับมีประชุมฉุกเฉินซึ่งเขาไม่ทราบมาก่อน

“เออ..ไปไม่ได้จริงๆ
พรุ่งนี้ตอนบ่าย ๒ ต้อง
บวชแล้ว” คุณพนมยืนยัน

“เฮ้ย! ไม่ได้ละ มีข่าว
มาว่า ใครไม่เข้าประชุมจะ
ถูกปลดออกจากการเป็นหัว
หน้า” เพื่อนสนิทของเขาริ
บบอก เพื่อเป็นข้อมูลให้กับ
คุณพนมในการตัดสินใจ ซึ่ง
ตอนนี้ คุณพนมเองมี
ตำแหน่งเป็นถึงหัวหน้า
อุทยานแห่งชาติภูผาเหล็ก

“ถูกปลดเหรอ?”
เขาเงยบงไปสักครู่

เขาคุ่นคิดถึงอนาคตของตัวเอง แต่เขา
ก็ตอบกลับไปด้วยความมั่นใจว่า

“ผมตกลงใจแล้ว ผมไม่ไปประชุม ไปไม่
ได้จริงๆ” ตอนนั้นเขายอมตัดสินใจบวชครั้ง
สำคัญในชีวิต เพื่อแลกกับตำแหน่งหน้าที่การ
งานที่เขาสร้างมาตลอด

ความคิดสับสนรุมเร้าเข้ามา คิดอะไรไม่
ออก จึงตัดสินใจแจ้งสมาชิกครุ และในความ
เงียบนั้นเอง ก็มีเสียงดังแว่วเข้ามาว่า “คุณ..หา
บุญได้ ต้องใช้บุญให้เป็น” เป็นเสียงของคุณ
ยายนั่นเอง ที่เข้ามาในโสตประสาทของเขา
ขณะที่เขาระลึกรู้ขึ้นได้ในตอนนั้น ท่ามกลาง
ภาวะที่วิตกกังวลที่สุด และคำพูดนี้เอง ทำให้เขาพบ

คุณพนมผู้ที่คุนยายตามเขากลับมา

คำตอบของปัญหา ที่ต้องเข้าไปแก้ไข เขาจึงตั้ง
จิตอธิษฐาน และนึกถึงบุญทั้งหมด ระลึกถึงบุญ

ที่ได้เป็นผู้สร้าง อีกทั้งชวน
คนมา และตั้งใจบวชฉลอง
เจดีย์ นึกถึงคุณยาย นึกถึง
คำพูดของท่าน อย่างต่อ
เนื่อง ทำให้ให้อยู่ในบุญ
ตลอดเวลา และอธิษฐาน
ขอให้สถานการณ์ครั้งนี้ผ่าน
ไปด้วยดีที่สุด จนกระทั่งวัน
ที่ ๒๓ เมษายน เขาจึง
โทรศัพท์ไปถามเพื่อน
“ตกลง ผอ.ว่ายังไง” เขา
ถามขึ้นด้วยความกังวลและ
อยากรู้

“เฮ้ย..ไอ้พนม.. เอ็งโชคดี

นะ ไม่เคยเห็นใครโชคดียังนี้มาก่อน ตกลง
นายกฯ สั่งยกเลิก ไม่มา ก่อนงานเริ่มเพียงคิ
นเดียวเอง อาหารก็เตรียมไว้แล้ว ยังต้องสั่งเล
ิกเลย” เป็นคำตอบที่เขาดีใจอย่างที่สุด แต่..ปัญหา
เพิ่งผ่านไปแค่ข้อเดียว ความกังวลของเขายังคง
ดำเนินต่อไป เพราะถึงนายกจะไม่ได้มา แต่ท่าน
ผอ. ก็ประชุมไปเมื่อวันที่ ๑๙ เขาเป็นผู้เดียวที่
ไม่ได้เข้าประชุมใหญ่วันนั้น ซึ่งก็มีการเช็คชื่อ
จริงๆ

เมื่อกลับมาหลังจากลาสิกขา มีแต่คนทัก
และต่างก็บอกว่า ผอ. จะเอาเรื่องเขาแน่ๆ ทำ
ให้เขากังวลใจ และไม่ยากให้บางสิ่งเกิดขึ้น
ดังคำที่คนอื่นพูด

การประชุมมีขึ้นอีกครั้ง และครั้งนี้มีเขาร่วมอยู่ด้วย ในท่ามกลางที่ประชุมนั้น ทุกคนมองเขาเป็นตาเดียวกัน คงเป็นเพราะทรงผมที่ไม่เหมือนใคร หลังจากตีเพ็งลาลึกขามาใหม่ๆ ก็อาจเป็นไปได้

ผู้คนส่วนมากเข้าใจว่า เขาไปบวชน้ำไฟมา แต่เขาก็ชี้แจงให้ฟังว่า ได้ไปบวชสามเณรแก้ว เพื่อฉลองมหัศจรรย์กายเจดีย์ การประชุมในครั้งนั้น ดำเนินไปอย่างปกติ แต่หลังจากการประชุมเสร็จสิ้น ทุกคนทยอยกันแยกย้ายออกมานอกห้อง

“คุณพนม.. คุณพนม.. เดี่ยวคุณไปพบผมที่ห้องด้วย” เขาตกใจมากที่ได้ยินเสียงนั้น เพราะนั่นคือเสียงผอ. เรียกเขาให้ไปพบเพื่อนที่อยู่ในที่นั้น ต่างบอกเป็นเสียงเดียวกันว่า

“พนม..ถูกปลดแน่.. เจอผอ. เล่นงานแน่ๆ คราวนี้!!”

เขากังวลและกระสับกระส่าย แต่ก็กระลิกถึงบุญและคำของคุณยายเสมอ จนกระทั่งกำลังจะเข้าไปพบผอ.

ประตูห้องเปิดขึ้น **“เชิญนั่งสิ”** ผอ.กล่าว **“สวัสดิ์ครับท่าน”** เขายิ้มให้ท่านผอ. ขณะที่รักษาใจไว้ที่ศูนย์กลางกายอย่างดีเยี่ยม

“เป็นไงละ.. ไหนเล่าให้ฟังซิ” ผอ.ผู้ที่ไม่เคยไปวัดพระธรรมกายถามขึ้น เขาจึงได้อธิบายการที่ไปบวชมาให้ท่านฟัง

“เออ.. มีเวลาไปบวช กัน..เอาอุทยานอีก ๒ แห่งไปดูแล” เขางงจนแทบช็อค คำพูดเพียงเบาๆ แต่กลับกระทบความรู้สึกเขาอย่างแรง

“เราไม่ถูกปลดหรือ..แต่กลับได้รับตำแหน่งเพิ่มขึ้นทีเดียว ๒ ตำแหน่ง” ทำไม ผอ.ถึงไม่มอบตำแหน่งนี้ให้กับคนอื่นๆ ทั้งที่มีคนสมควรได้รับตำแหน่งนี้มากกว่าเขา

เขาเดินยิ้มออกมา เพื่อนหลายๆ คนรีบเข้าไปถาม เขาก็ได้เล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ฟังเพื่อนๆ ทุกคนแปลกใจมาก กับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขา แต่ทุกคนก็เห็นด้วย เพราะคุณพนมเป็นคนดี มีความสามารถ

ตอนนั้นเขารู้แล้วว่า คำพูดของคุณยายนั้นศักดิ์สิทธิ์เพียงใด เพราะเขาได้รับการเลื่อนตำแหน่งในหน้าที่การงานอย่างก้าวกระโดดเป็นอัครราชทูตหลายครั้ง หน้าที่การงานของเขา เริ่มจากตำแหน่งเล็กๆ ก้าวหน้าขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งเขาก็ได้ใช้หน้าที่การงาน ในการสร้างบารมีมาตลอด ใช้ในการอบรมลูกน้องให้เป็นคนดี นำคนมาทำความดี ชวนคนมาวัดอย่างเข้มแข็งและต่อเนื่อง

ปัจจุบัน คุณพนมได้เป็นนักวิชาการบำไรรดับ ๗ หัวหน้าอุทยานแห่งชาติภูผาเหล็กที่ครอบคลุมพื้นที่ถึง ๓ จังหวัด เป็นหัวหน้าวนอุทยานแห่งชาติน้ำตกยางทอง หัวหน้าวนอุทยานดงบังอี

การตั้งใจทำความดีอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่องตลอดเวลา เป็นการประกอบเหตุที่ถูกที่นำมาซึ่งผลของบุญที่ไม่มีประมาณ คุณพนมเป็นอีกผู้หนึ่งที่คุณยายได้ไปตามกลับมาเพื่อทำหน้าที่สำคัญ นั่นคือ การสร้างบารมี..